

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3755/2022
15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александра Љамић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за интерне болести „Врњачка бања“ из Врњачке бање, коју заступа Државно правобранилаштво, а по његовом овлашћењу Жарко Попчић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2188/21 од 08.03.2022. године, у седници одржаној дана 15.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2188/21 од 08.03.2022. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој бањи П1 654/20 од 23.04.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженој накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2188/21 од 08.03.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој бањи П1 654/20 од 23.04.2021. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиље, па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћених стимулација исплати износе од по 15.704,58 динара месечно, за период од 01.09.2017. године до 20.07.2018. године, са законском затезном каматом на сваки месечни износ почев од последњег дана у наредном месецу на износ из претходног месеца, па до исплате, да уплати тужиљи законом припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период из претходног става на досуђене износе, по стопи на дан уплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код тужене Уговором о раду број ... од 18.02.2011. године на пословима ... тужене. За директора тужене, тужила је именована решењем Министарства здравља од 02.02.2012. године коју функцију је обављала до 20.07.2018. године, када је разрешена дужности. Након тога, тужила је код тужене радила на пословима ..., а тренутно код тужене ради на пословима Одлуком Управног одбора тужене од 25.10.2011. године, тужили је одобрена максимална стимулација у износу од 30% почев од анексирања уговора са РЗЗО. Тужена је тужили исплаћивала стимулацију у износу од 30% од основне плате, да би касније дошло до кашњења у исплати. Последња исплата стимулације је извршена 22.10.2018. године, за месец август 2017. године, након чега је тужена престала да врши исплате. Укупан износ припадајуће неисплаћене стимулације, за период од септембра 2017. године до 20.07.2018. године, износи 172.750,38 динара нето, односно у месечном износу по 15.704,58 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је становишта да не постоји правни основ за обавезивање тужене за исплату спорног потраживања у смислу члана 12 Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 21/16). Статутом тужене из 2008. године који је важио у време доношења Одлуке Управног одбора тужене од 25.10.2011. године, те наредним Статутом тужене од 30.04.2012. године, стимулација за запослене није регулисана, те тиме ни елементи за обрачун и исплату. Тужена се финансира из буџетских средстава, а може да остварује и сопствене приходе. Стимулација нема карактер очекиваног и константног примања. За њену исплату нужно је да послодавац остварује приходе, затим да је запосленио допринео својим радом пословном успеху послодавца и да је послодавац општим актом одредио елементе за њен обрачун и исплату. Општим актом тужене није била предвиђена њена исплата. Стимулација за тужилу за период на који се односи тужбени захтев није исплаћивана, али тужили не припада аутоматски за сваки месец у оквиру истог максимални износ стимулације, како се то тужбеним захтевом тражи. У току поступка нису предложени докази да ли је тужена остварила сопствене приходе и у ком износу и на који начин је тужила допринела у остварењу тих прихода.

Другостепени суд је становишта да је Управни одбор тужене Одлуком број .../...- ... од 25.10.2011. године, тужили одобрио максималну стимулацију, а која одлука има карактер појединачног акта којим је послодавац одлучио о праву конкретног запосленог, због чега је у обавези да такву одлуку поштује и поступа по њој. Управни одбор тужене у смислу члана 136. став 1. тачка 7. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, бр. 107/05, 72/09 - др. закон 88/10, 99/10 и 57/11) одлучује о коришћењу средстава здравствене установе. Одлуком од 25.10.2011. године конституисао је право тужиле на тражену стимулацију, при чему наведена одлука потом није измењена, нити стављена ван правне снаге па производи правно дејство. Стога другостепени суд преиначава првостепену одлуку и усваја тужбени захтев.

Основано се наводима ревизије тужене оспорава правилна примена материјалног права.

Према члану 12. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 21/16), јавне службе које остваре приходе који нису јавни приходи у смислу Закона о јавним приходима и јавним расходима, могу увећати плате утврђене у складу са овим законом и актом Владе из члана 8. овог закона до висине оствареног прихода, а највише до 30% по запосленом. Изузетно за запослене у јавним службама из члана 1. тачка 4) овог закона који остварују сопствене приходе из допунског рада и пружањем других услуга у складу са законом, као и за запослене у високошколским установама које остварују сопствене приходе у складу са законом којим се уређује високо образовање, плате се могу увећати из оствареног прихода сразмерно учешћу трошкова рада у оствареном приходу. Елементи за обрачун и исплату плата из става 2. овог члана утврђују се општим актом послодавца.

Правилно првостепени суд закључује да тужилци не припада аутоматски стимулација за сваки месец, већ би претходно требало утврдити да ли постоје услови за исплату стимулације која би се одредила за сваки месец појединачно посебним решењем. Одлука тужене број .../...-... од 25.10.2011. године, представља правни основ за исплату стимулације, али примена исте условљава да су остварена средства за исплату јер се иста исплаћује из остварених сопствених прихода тужене у утуженом периоду. Тужилци није пружила доказе да јој за утужени период припада максимални износ стимулације.

Следом наведеног, Врховни суд је применом члана 416. става 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Применом члана 165. става 2. у вези чланова 153. става 1, 154. и 163. ставова 1. и 2. ЗПП, тужилци је обавезана да туженој у складу са опредељеним захтевом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара који обухвата награду пуномоћнику за састав ревизије. Тражени трошкови на име судске таксе на ревизију нису признати јер нису опредељени у складу са чланом 163. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић